

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.317/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság képviselő (Cím7 levelezési cím: Cím7., ügyintéző: jogi előadó kamarai jogi előadó) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) felperesnek – a Dr. Járai Gábor Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Járai Gábor ügyvéd) által képviselt **alperes** (Cím1.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezmények tárgyában indított perében a Fővárosi Törvényszék 9.M.70.708/2020/27. számú – és 31. sorszám alatt kijavított – ítélete ellen az alperes 28. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.205 (nyolcezer-kettőszázöt) forint másodfokú perköltséget, és az államnak külön felhívásra 26.256 (huszonhatezer-kettőszázötvenhat) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2021. június 25-én kelt 9.M.70.708/2020/27. számú – és 2021. november 2-án kelt 31. sorszám alatti végzéssel kijavított – ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 328.200 forintot munkaviszony jogellenes megszüntetése okán elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés jogcímén, és 16.410 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes 38.880 forint tévesen lerótt illeték visszatérítésére jogosult, és kötelezte az alperest 19.700 forint eljárási illeték megfizetésére.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes 2019. március 18-tól állt munkaviszonyban az alperessel call center operátor munkakörben, kezdetben heti 30 órás részmunkaidőben, majd 2019. november 1-jétől teljes munkaidőben foglalkoztatva.

[3] A felperes 2020. január 9-én szóbeli figyelmeztetést kapott, mert a neki kiosztott regisztrált visszahívások közül többet hívás nélkül lezárt, és ugyancsak szóbeli figyelmeztetést kapott 2020. január 14-én amiatt, hogy a munkáját nem a kijelölt munkarendben végezte.

[4] A felperes 2019. március 18-19-én lakás- és baleset-, 2019. május 13-án kötelező gépjármű felelősség-, míg 2019. május 15-én CASCO biztosítással kapcsolatos oktatáson vett részt.

[5] A felperes 2020. február 12-én munkavégzés során visszahívta ügyfelet, a betelefonáló által megjelölt ügyfélszámra és kötvényszámra figyelemmel. A felperes amikor ezen adatok alapján megpróbálta beazonosítani az ügyfelet, észlelte, hogy a telefonáló helyett annak édesanyja az ügyfél, és erről tájékoztatást is adott.

[6] Ezt követően a telefonáló úgy nyilatkozott, hogy csak egy általános kérdést szeretne feltenni. A felperes rákérdezett arra, hogy mi lenne az, melyre vonatkozóan a telefonáló úgy folytatta, hogy „megküldték a következő évre a casconak a folytatását, őö hogy mennyi lesz a díja...”. A felperes a telefonálót félbeszakítva tájékoztatta arról, hogy ezen információt csak az édesanyja részére tudja megadni. A telefonáló ezt követően azzal folytatta, hogy a levelezésben rákérdezett arra, hogy miért B8 szerepel a kategóriában, mert csak azt szeretné kérdezni, hogy van ez bármilyen szinkronban a kötelező biztosításnál bejegyzett.... A felperes ismételt félbeszakította a telefonálót és ismételt tájékoztatta arról, hogy ezen információt csak az édesanyja részére adhatja meg. A telefonáló ragaszkodott ahhoz, hogy ez általános információ, és ezt többször megismételte, míg a felperes többször arról tájékoztatta, hogy nem mondhatja meg.

[7] Ugyanaznap az alperes ügyfélszolgálatánál ügyfél panaszt tett a 14:24 perckor indított visszahívással kapcsolatban. Hangsúlyozta, hogy azt megértette, hogy nem ő az ügyfél, aki szerződött az alperessel és hogy bizalmas adatot nem adhatnak ki, de az, aki felhívta, általános kérdésekben sem volt hajlandó segíteni neki. Azt is rögzítette a panaszában, hogy az ügyfélszolgálatos azt a számot hívta, ami meg van adva ügyfélné (ügyfél) telefonos elérhetőségének és most arról az e-mailről ír, ami szintén szerepel megadott kontakt információként. A panaszos jelezte, hogy kellemetlen volt a telefonbeszélgetés és azon is gondolkodik, hogy esetleg felmondja a szerződést.

[8] ügyfél nem volt az alperes ügyfele, édesanyja nevében kért visszahívást az alperestől, meghatalmazással nem rendelkezett.

[9] Az alperes a felperes munkaviszonyát 2020. február 25. napján közölt felmondással 30 nap felmondási idővel megszüntette, miután a felperes a közös megegyezéssel történő megszüntetést nem fogadta el. Intézkedése indokául a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 66. § (2) bekezdésének első fordulatra (a munkavállaló munkaviszonnyal kapcsolatos magatartására) hivatkozva rögzítette, hogy a felperesnek call center operátorként alapvető feladata volt az ügyfelek korrekt, érthető és egyértelmű tájékoztatása. Visszahallgatva a 2020. február 12-én 14 óra 24 perckor lefolytatott telefonhívást, megállapította, hogy a felperes tévesen járt el, amikor az ügyfél megbízottja részére nem adott általános tájékoztatást egy olyan kérdésre, amely nem kapcsolódott közvetlenül az ügyfél szerződéséhez. Mindez veszélyeztette az ügyfeleknek az alperessel szemben fennálló bizalmát, ezáltal a munkáltatói jogos gazdasági érdekét is, figyelemmel az Mt. 8. § (1) bekezdésére. Ugyancsak ilyen megítélés alá esik az a magatartás, amikor is a rendszeres oktatás és képzés ellenére nem járt el megfelelően a felperes azáltal, hogy nem adott tájékoztatást az ügyfél megbízottja részére. Mindezeken túl utalt arra, hogy a felperes korábban nem megfelelő munkavégzés miatt figyelmeztetést kapott.

[10] A munkaviszony megszüntetését a munkáltatói jogkört gyakorló tanú3 közölte, és jelen volt a felperes közvetlen vezetője, tanú4 is. Ekkor a felperes részére a panaszügyet képező hangfelvételt is lejátszották. A felperes a felmondás átvételét megtagadta.

[11] A felperes távolléti díja 216.000 forint volt, 2020. március 27. és május 14-e között 217.350 forint álláskeresői járadékban részesült, majd az ezt követően létesített munkaviszonyban 102.450 forint jövedelmet ért el.

[12] Az elsőfokú bíróság az Mt. 66. § (1) és (2) bekezdése, 64. § (2) bekezdése, 82. § (1), (2) és (4) bekezdése, valamint az MK 95. számú állásfoglalás alapján a kereseti kérelem jogalapját és összesszerűségét is megalapozottnak találta.

[13] Rögzítette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy a panaszos levéllel érintett telefonbeszélgetést a felperes bonyolította le, ahogy az sem, hogy feladatát képezte az ügyfelek/telefonálók részére a tájékoztatás megadása. Figyelemmel arra, hogy a felperes vitatta, hogy a telefonáló részére bármilyen információt kellett volna adnia a biztosítási titok miatt, így e körben bizonyítási eljárást folytatott le. tanú3, tanú4, tanú1 és tanú2 egybehangzó tanúvallomása alapján megállapította, hogy a szerződéssel kapcsolatos információ csak abban az esetben adható ki, ha az ügyfél beazonosítása megtörtént. A felperes a perbeli telefonbeszélgetést az ügyfél beazonosításával kezdte és megállapította, hogy nem a szerződéssel beszél. A hangfelvétel leírata alapján megállapította továbbá, hogy ügyfél a beszélgetés során édesanyja szerződésével kapcsolatosan kívánt (nem ügyfélként) kérdést feltenni. Bár tanú3 és tanú4 tanúk úgy nyilatkoztak, hogy a telefonáló nem a szerződéssel kapcsolatosan, hanem a bónusz alakulásáról érdeklődött, amely általános kérdésnek minősül, ezzel szemben a hangfelvétel alapján úgy ítélte meg, hogy a telefonáló konkrétan megjelölte a B8-as kategóriát és a kérdés nem fejeződött be. Azt, hogy a betelefonáló konkrét

szerződéshez kapcsolódóan indította el a kérdést és azt nem fejezte be, akként értékelte, hogy konkrét, általános információra vonatkozó kérdés nem hangzott el részéről.

[14] Rámutatott, hogy tanú2 és tanú1 tanúk elmondása szerint általában egy CASCO besorolási kategóriával kapcsolatos kérdés ugyan lehet általános jellegű, azonban az, hogy mi minősül általános kérdésnek, csak azt követően dönthető el, ha a kérdés ténylegesen elhangzik. tanú3 munkáltatói jogkört gyakorló nyilatkozata szerint a felperes esetében a jogviszony megszűntetésekor a stílus volt a döntő, az, hogy a felperes nem volt kellően segítőkész. Ugyanakkor megállapította, hogy az alperes ilyen problémákra a felmondásban nem hivatkozott, így a bizonyítási eljárás sem léphette túl a felmondásban közölt indokolás kereteit, és ezt a munkáltatói intézkedés jogszerűségének értékelése körében nem vehette figyelembe. Ugyancsak mellőzte a felperes tudásbéli hiányosságaira, korábbi szóbeli figyelmeztetésekre történő alperesi hivatkozás vizsgálatát és értékelését is, mivel ezek a körülmények szintén nem képezték az indokolás tárgyát. Arra figyelemmel, hogy a telefonbeszélgetés során konkrét kérdés nem hangzott el, nem volt relevanciája a felek eltérő állításainak a felperes munkáltatói képzésével kapcsolatosan.

[15] Mindezek okán megállapította, hogy nem valós az a felmondási indok, hogy a felperes nem adott tájékoztatást egy olyan kérdésre, amely nem kapcsolódik közvetlenül az ügyfél szerződéséhez, ezáltal az alperes jogellenesen szüntette meg a perbeli munkaviszonyt. Arra figyelemmel, hogy a keresetösszegezés nem volt vitatott, a felperes által megjelöltek szerint marasztalta az alperest.

[16] A pertárgy értékét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 512. § (2) bekezdése alapján állapította meg, a Pp. 81. § (2) és (3) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint megállapított perköltség összegében. Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (2) bekezdés a) pontja szerinti illeték megfizetésére kötelezte. Egyúttal megállapította, hogy a felperes az általa – tévesen – lerótt illeték visszatérítésére jogosult az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

Az alperes fellebbezése

[17] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan eljárási szabálysértés miatt hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete teljes egészében megalapozatlan és jogszabálysértő, figyelemmel az Mt. 64. § (2) bekezdésére, 66. § (1), (2) bekezdésére, illetve a Pp. 2. § (2) bekezdésére, 279. § (1) bekezdésére és 346. § (4), (5) bekezdéseire.

[18] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg tényállásként, hogy a perbeli telefonbeszélgetés során a kérdés feltevése nem fejeződött be. Elhangzott ugyanis egy kérdés, amely arra irányult, hogy a CASCO bónusz besorolás (függetlenül a biztosított szempontjától) milyen kapcsolatban van a kötelező gépjárműbiztosítás bónusz besorolásával, és erre a felperes nem adott választ. A konkrét panaszügy nem arra vonatkozott, hogy a felperes nem hagyta feltenni a kérdést, hanem arra, hogy általános kérdésben sem volt hajlandó segíteni és mindez kellemetlen élmény volt a panaszos számára. A panaszügyet teljes mértékben figyelmen kívül hagyta és nem értékelte az elsőfokú bíróság. Így megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a felperes azért nem adott tájékoztatást a kérdésre, mert az nem hangzott el.

[19] Az elsőfokú bírásnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy a konkrét telefonos beszélgetésben elhangzó kérdés általános, vagy biztosítási titkot érintőnek minősül-e. A becsatolt oktatási anyag, tanú3 és tanú4 tanúvallomása, valamint a panaszügy kivizsgálása során folytatott levelezés alapján megállapítható, hogy az ügyfél kérése nem minősült biztosítási titoknak. Az elsőfokú bíróság a kérdés ilyen formájú minősítését tévesen tanú2 és tanú1 tanúk által elmondottakra alapította, akik konkrét ismeretekkel az esettel kapcsolatosan nem bírtak, és figyelmen kívül hagyta a közvetlen tudomással bíró tanúk nyilatkozatait. tanú4 azt is pontosan levezette, hogy a felperesnek helyesen miként kellett volna eljárnia. A felperes tévesen ítélte meg a beszélgetésben szereplő kérdést, holott a tanúvallomások alapján is igazolást nyert, hogy lehetősége lett volna arra, hogy a kérdés kapcsán megkérdezze a jelenlévő supervisort, a felperes azonban ezzel nem kívánt élni. tanú2 és tanú1 tanúk saját véleményükről és munkaköri tapasztalataikról nyilatkoztak a kérdés minősítése kapcsán, és nem a perbeli, rögzített hívásban elhangzottakra adtak választ. Mindezeket túl megjegyezte, hogy tanú1 munkaviszonya már fél évvel korábban megszűnt, így az esetről és az oktatások témájával, anyagával kapcsolatosan sem rendelkezett közvetlen információkkal.

[20] Hangsúlyozta, hogy a felperes akkor járt volna el megfelelően, ha az ügyfél felé nyitottságot és segítőkészséget tanúsít és meggyőződik arról, hogy a kérdés mely elemeire adható tájékoztatás. Mérlegelni kellett a munkaviszony megszüntetésekor azt a körülményt is – amire utal is a felmondás –, hogy nem ez volt az első felróható eset a felperesnek. A Szabályzat 2.4. pontja részletesen tartalmazza a hívó fél részére kiadható információk körét, az oktatási és termékismereti anyagok alapján a felperesnek tudnia kellett arról, hogy az ügyfél kérdése általános információnak minősül-e, és arra milyen válasz adható. Munkaköri kötelezettsége volt a felperesnek a szabályzatok ismerete, és a felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy korábbi munkaköri feladatai teljesítése során ún. „hideg hívásokat” kezelt, ahol általános tájékoztatást adott a termékekről. Mindez szintén azt támasztja alá, hogy a felperes rendelkezett gyakorlati kompetenciákkal.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[21] A felperes az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte, teljeskörűen fenntartva az elsőfokú eljárásban tett előadásait.

[22] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta azt, hogy a perbeli telefonhívás adott pillanatában nem volt eldönthető, hogy általános kérdést tett-e fel a betelefonáló, vagy az összefüggésbe hozható az adott szerződéssel. Utalt a Szabályzat 2.2.9. pontjára, amely értelmében információ csak meghatalmazással adható ki, ilyenkel azonban a betelefonáló nem rendelkezett. Hangsúlyozta, hogy lehetőséget kínált a telefonálás során a betelefonálónak, hogy édesanyjával, azaz a szerződő féllel hívja vissza és így megkaphatja a kért tájékoztatást. Kiemelte, hogy az alperesi szabályzat az általános információk körét tételesen nem határozta meg, és arra magyarázatot sem ad.

[23] A telefonbeszélgetés leiratából egyértelműen megállapítható, hogy az ügyfél a szerződéshez kapcsolódóan szeretett volna tájékoztatást kérni. Az alperes nem vitatta, hogy első kérdésként konkrét szerződésre kérdezett rá a betelefonáló és maga is arra hivatkozott, hogy a panasz nem arra vonatkozott, hogy nem kapott választ a betelefonáló az adott kérdésre, hanem arra, hogy kellemetlen élmény volt számára a beszélgetés és megfontolás tárgyává teszi a biztosítások megszüntetését. Ugyanakkor mivel a betelefonáló tette meg a panaszt, az általa írtak a szerződés felmondására nem voltak értelmezhetőek, mert szerződéssel nem rendelkezett.

[24] Az alperesi állítással ellentétben az elsőfokú eljárásban megvitatták azt a kérdéskört a felek, hogy a telefonban elhangzó kérdés általánosnak vagy biztosítási titkot érintőnek minősült, és erre a tanúk sem tudtak egyértelműen nyilatkozni és eldönteni a kérdés jellegét. A stílussal kapcsolatos hivatkozása is megalapozatlan az alperesnek, mivel mindvégig türelmes és udvarias volt a betelefonálóval szemben. Hangsúlyozta továbbá, hogy tanú2 supervisorral ellenséges volt a viszonya, akitől segítséget soha nem várhatott, így a perbeli telefonbeszélgetés közben sem, bár emlékei szerint az említett percekben a supervisor nem is tartózkodott a szobában, így lehetősége sem volt kérdést feltenni.

[25] Rámutatott, hogy egy adott kérdés megítélése sok esetben a szövegkörnyezettől is függ, ahogy a perbeli esetben is, és ez alapján megállapítható, hogy a betelefonáló konkrét szerződéssel kapcsolatos kérdést tett fel, a B8 kategóriára hivatkozás ugyanis egyértelműen a szerződéshez fűződő kapcsolatra utal. Mindezeket túl megjegyezte, hogy az alperes nem igazolta azt, hogy tanú1 tanú jogviszonyának fennállta alatt más oktatási anyag volt érvényben, mint az azt követő időszakban.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[26] A fellebbezés nem alapos.

[27] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban módosítja, hogy 2020. február 12-én a felperessel folytatott telefonbeszélgetés során ügyfél az édesanyja CASCO biztosítása tárgyában tett fel kérdést a felperesnek, aki tájékoztatta, hogy csak a szerződő félnek válaszolhat a feltett konkrét kérdésre. Ezt követően a telefonáló általánosságban kért választ arra, hogy a CASCO bónusz besorolás milyen kapcsolatban van a kötelező gépjárműbiztosítás bónusz besorolásával.

[28] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az így módosított tényállás alapján is a megfelelő jogszabályok alkalmazásával érdemben helyes döntést hozott a perbeli jogviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei körében.

[29] A munkaviszony megszüntetése esetén a felmondást a munkáltató köteles indokolni. Az indoklással szemben alapvetően elvárt követelmény annak világossága, valósága és okszerűsége az Mt. 64. § (2) bekezdésében rögzítettek szerint és ezek együttes megléte eredményezheti csak a munkáltatói intézkedés jogszerűségét. A jognyilatkozat valóságát és okszerűségét a nyilatkozattevőnek kell bizonyítania.

[30] Az előbbiek alapján az alperesnek a perben nemcsak azt kellett bizonyítania, hogy a felmondásban felrótt magatartást, mulasztást a felperes elkövette, hanem azt is, hogy ebből okszerűen jutott arra az elhatározásra, hogy az elkövetett magatartás szankciójaként a felperes munkaviszonyát megszünteti. A felmondásban megjelölt magatartásnak olyan kellően komolynak és meggyőzőnek kell lennie, amely alátámasztja a munkaviszony rendeltetésvesztését és ezáltal a munkaviszony megszüntetésének szükségességét.

[31] A call center operátori munkakörben dolgozó felperesnek munkaköri feladatát képezte a bejövő ügyfélszolgálati hívások fogadása és feldolgozása a munkáltatói szabályzatokban rögzített előírások betartásával. A perbeli esetben nem vitatottan ügyfélal, az alperes ügyfelének hozzátartozójával folytatott telefonbeszélgetésre, az ott elhangzott nem megfelelő tájékoztatásra alapította az alperes a felmondást. A telefonhívást hangfelvétel rögzítette, annak tartalmából – ellentétben az elsőfokú bíróság által rögzítettekkel – az megállapítható, hogy a telefonáló általánosságban kívánt információt megtudni abban a körben, hogy a CASCO bonus besorolása kapcsolódik-e a kötelező biztosításhoz. Ebből következően, bár a felperes a módosított tényállás szerint nem válaszolt a szerződéssel nem rendelkező betelefonáló kérdésére, a mulasztása azonban abból a tévedésből eredt, hogy a feltett kérdést nem általános kérdésként, hanem biztosítási titkot érintőként értelmezte. Az azonban tény, hogy a telefonhívás alapja egy konkrét szerződés volt. Az sem vitatható, hogy a felperesnek a betelefonáló kérdésével kapcsolatban lehetősége lett volna a supervisor segítségét kérni, esetleg felajánlani a visszahívás lehetőségét, mindezekkel azonban szintén a kérdés helytelen értelmezése okán nem élt.

[32] A felperes ezen tévedése - a felmondásban kifogásolt magatartása - ugyanakkor a korábbi szóbeli figyelmeztetéssel értékelt magatartásokra figyelemmel sem alapozza meg a

munkaviszony okszerű megszüntetését, nem indokolhatja a munkáltatónak azt a döntését, hogy nem tart igényt a felperes munkájára, fenntarthatatlannak ítélve a felek közötti munkaviszonyt. A felperes az alperes által sem vitatottan napi száznál is több hívást, ún. „rekordot” kezelt. Ebből a terhére rótt egyetlen nem megfelelő tartalmú tájékoztatás, egyszeri hiányos, illetve téves eljárása a hívással érintett információk „kiadhatósága”, minősítése kapcsán nem alapozhatja meg jogszerűen a munkaviszony megszüntetését a munkavállaló magatartása okán. Mindez nem jelentheti a munkáltató Mt. 8.§ (1) bekezdésének – perbeli szankcióval jogszerűen sújtható – veszélyeztetését sem, hiszen az időnként előforduló panaszbejelentés a sok ezer ügyféllel rendelkező biztosítótársaságnál a működés óhatatlan velejárója és az abban foglaltakat az alperes válaszelevelével orvosolni tudta, a szerződés felmondását az alperes maga sem állította.

[33] A fellebbezés a panaszbejelentés értékelésének elmulasztását is magalapozatlanul kifogásolta, mivel a panasz alapján a perbeli esemény vizsgálata megtörtént, ugyanakkor a szerződés esetleges felmondásával kapcsolatos hivatkozást a felperes terhére nem lehetett értékelni, mivel arra ügyféli minőség, illetve meghatalmazás hiányában a panaszos nem volt jogosult. Tekintettel arra, hogy a felperes nem megfelelő stílusára vonatkozó indokolást a felmondás nem tartalmazott, helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felmondás indokai utóbb, a perben már nem bővíthetők. Továbbá a felperes ugyan másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is kérte a Pp. 381. §-ára hivatkozással, ennek feltételei azonban a fentebb kifejtettek szerint nem álltak fenn, az elsőfokú eljárásban a bizonyítási eljárás az eljárási szabályoknak megfelelően történt.

[34] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az érdemben helyes elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[35] Az eredménytelenül fellebbező alperest a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerinti perköltsége viselésére.

[36] A pertárgy értéke a fellebbezési eljárásban a vitássá tett követelés összegében, azaz 328.200 forintban alakult. Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illeték viselésére.

Budapest, 2022. március 17.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla
bíró